

Arrest

nr. 279 420 van 25 oktober 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat G. GASPART**
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die als niet-begeleide minderjarige wordt vertegenwoordigd door haar voogd X en die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 17 juni 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 18 mei 2022 tot afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlage 38).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2022, waarbij de terechting wordt bepaald op 29 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VANDERHAEGEN, die loco advocaat G. GASPART verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. KARAGIANNIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 6 mei 2022 komt verzoekster, op dat ogenblik vier jaar oud, met een vlucht afkomstig uit Yaoundé, Kameroen, aan op de luchthaven Brussel-Nationaal. Tijdens de grenscontrole wordt vastgesteld dat zij het grondgebied tracht te betreden met een valse Franse verblijfskaart. Er wordt beslist tot terugdriving.

1.2. Verzoekster wordt aangemeld als niet-begeleide minderjarige vreemdeling en zij wordt op 9 mei 2022 onder de voogdij van mevrouw C.S. geplaatst.

1.3. Op 18 mei 2022 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte aan de voogd van een bevel tot terugbrenging met betrekking tot verzoekster. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

In uitvoering van de beslissing van de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft of van zijn gemachtigde, wordt aan [C.S.], van Belgische nationaliteit, in de hoedanigheid van voogd, aangesteld door de FOD Justitie, Dienst Voogdij,

bevel gegeven de persoon die verklaart te heten [M.N., M.-L.]

geboren te [...] op X, van nationaliteit Kameroen (te zijn),

verblijvende te [...],

binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar hij (zij) gekomen is.

REDEN VAN DE MAATREGEL:

Artikel 7, alinea 1, 1° van de wet van 15 december 1980, vervangen door de wet van 15 juli 1996: betrokken is niet in het bezit van de vereiste documenten om in het Rijk te verblijven. Betrokken is noch in het bezit van een paspoort, noch van een visum. Uit illegaal verblijf kan op generlei wijze enig recht geput worden."

2. Over de rechtspleging

Waar verzoekster vraagt om het ingestelde beroep te behandelen in de Franse taal dient erop te worden gewezen dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen, maar op dwingende wijze wordt geregeld door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Dit artikel luidt als volgt:

"Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten.

Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend."

Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat is voorzien in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereiden-de werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 107*) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen dienen te worden behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging wordt gevorderd. De bestuurshandelingen waarvan de vernietiging wordt gevorderd, zijn immers steeds afkomstig van overheden die zijn onderworpen aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken (*Les Novelles, v° Droit administratif, tome VI, Brussel, Bruylant, 1975, p. 737, randnrs. 2249-2250*). Gelet op het voorgaande en het feit dat bestreden beslissing door het bestuur, conform de bepalingen van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken, werd genomen in het Nederlands, waarvan de correctheid door verzoekster trouwens ook niet wordt betwist, dient de Raad het Nederlands als proceduretaal te hanteren.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 24 en 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, van de rechten van verdediging en

het hoorrecht als algemene beginselen van het Unierecht, van de artikelen 7, 62, § 2, 74/13 en 74/16 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 2 van de Programmawet (I) (art. 479) van 24 december 2002 - Titel XIII - Hoofdstuk VI : Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen, van het rechtsbeginsel "audi alteram partem" en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij betoogt tevens dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

Zij zet haar middel uiteen als volgt:

"*L'acte attaqué est une décision d'éloignement au sens de l'article 1.6° de la loi du 15 décembre 1980.*

En effet, elle est prise en exécution de l'article 118 de l'AR du 8.10.1981 qui stipule :

Sauf décision spéciale du (Ministre) ou de son délégué, aucun ordre de quitter le territoire ne peut être délivré à un étranger qui a moins de dix-huit ans ou qui est mineur d'âge selon son statut personnel.

Cet ordre de quitter le territoire est remplacé par un ordre de reconduire, conforme au modèle figurant à l'annexe 38.

C'est donc en raison de la minorité du requérant que la décision entreprise est prise conformément à l'annexe 38 de l'AR du 8.10.1981. La portée de cette décision est pourtant bien de lui ordonner de quitter le territoire, et de se faire reconduire là d'où il venait.

De plus, elle est motivée en référence à l'article 7, alinéa 1er, 1° de la loi du 15.12.1980 qui dispose : Sans préjudice de dispositions plus favorables contenues dans un traité international, le ministre ou son délégué peut, ou, dans les cas visés aux 1°, 2°, 5°, 9°, 11° ou 12°, le ministre ou son délégué doit donner à l'étranger, qui n'est ni autorisé ni admis à séjourner plus de trois mois ou à s'établir dans le Royaume, un ordre de quitter le territoire dans un délai déterminé

1° s'il demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2;

Enfin, elle correspond à une décision administrative constatant l'illégalité de son séjour et lui ordonnant un retour et correspond donc bien à une décision de retour au sens de l'article 3.4) de la directive 2008/115.

Il est de jurisprudence constante, et il se vérifie au fil des différentes modifications de l'article 7 de la loi du 15.12.1980, qu'il constitue une transposition partielle de la directive 2008/115 (voir les modifications apportées par les lois du 19 janvier 2012, 24 février 2017, 21 novembre 2017 et 8 mai 2019 modifiant la loi du 15.12.1980) de telle sorte qu'il même lorsque le texte impose que soit pris une décision d'éloignement ou de retour à l'égard d'un ressortissant de pays tiers en séjour irrégulier, , cette obligation ne vaut pas si le retour effectif de l'étranger concerné entraînait une violation de l'article 3 ou 8 de la CEDH (en ce sens, voir CCE , arrêt n° 124.333 du 22 mai 2014).

En d'autres mots, le seul constat de l'illégalité éventuelle du séjour d'un étranger ne peut automatiquement et sans examen complémentaire de sa situation par la partie adverse conduire à la prise d'une décision d'éloignement ou de retour.

Il faut par ailleurs relever que l'article 74/13 de la du 15.12.1980, qui constitue la transposition partielle de l'article 5 de la directive 2008/115, dispose :

Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné.

L'article 74/16 de la loi du 15 décembre 1980 quant à lui indique que

§1er. Avant de prendre une décision d'éloignement à l'égard d'un mineur étranger non accompagné en séjour irrégulier sur le territoire, le ministre ou son délégué prend en considération toute proposition de solution durable émanant de son tuteur et tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant.

§ 2. Le ministre ou son délégué s'assure que ce mineur, qui est éloigné du territoire, puisse bénéficier dans son pays d'origine ou dans le pays où il est autorisé ou admis à séjourner de garanties d'accueil et de prise en charge en fonction des besoins déterminés par son âge et son degré d'autonomie, soit par ses parents ou par un autre membre de sa famille ou par son tuteur qui s'occupe de lui, soit par des instances gouvernementales ou non gouvernementales.

A cet effet, le ministre ou son délégué s'assure que les conditions suivantes sont remplies :

- 1° qu'il n'existe pas de risque de trafic des êtres humains ou de traite des êtres humains et;*
- 2° que la situation familiale est de nature à permettre d'accueillir à nouveau le mineur et qu'un retour chez un parent ou un membre de la famille est souhaitable et opportun en fonction de la capacité de la famille à assister, à éduquer et à protéger l'enfant ou;*
- 3° que la structure d'accueil est adaptée et qu'il est dans l'intérêt supérieur de l'enfant de le placer dans cette structure d'accueil lors de son retour dans son pays d'origine ou dans le pays où il est autorisé à séjourner.*

Le mineur étranger non accompagné et son tuteur en Belgique sont informés du nom de la personne ou de la structure d'accueil à qui l'enfant est confié ainsi que du rôle de cette personne par rapport au mineur.

Ceci implique que la partie adverse se doit de s'assurer avant de prendre un ordre de reconduire qu'il y a dans le pays de destination des garanties d'accueil et de prise en charge adaptés. Cette obligation ne dépend pas de la formulation préalable d'une proposition faite par le tuteur d'une solution durable (voir en ce sens CCE, arrêt n° 13770 du 2 février 2015). Même en l'absence d'une telle proposition, la partie adverse est tenue au respect de l'article 74/16 de la loi du 15.12.1980

Relevons de plus qu'il n'est pas sérieux de penser que la tutrice désignée pour le requérant puisse raisonnablement proposer à la partie adverse une solution durable moins d'une semaine après son arrivée. L'absence de proposition de solution durable n'est ni dans le principe, ni dans les circonstances spécifiques de la situation du requérant, une justification permettant à la partie adverse de se dispenser des obligations définies dans l'article 74/16 de la loi du 15.12.1980.

Enfin, précisons que l'article 2 de la loi tutelle précise :

Toute autorité fédérale traite d'urgence les demandes introduites par les mineurs non accompagnés. Dans toute décision le concernant, l'intérêt supérieur du mineur doit être la considération primordiale. Cette disposition fait écho à l'article 24.2 de la Charte des droits fondamentaux qui trouve à s'appliquer in specie, puisqu'il est fait application de la directive 2008/115 et donc du droit de l'Union européenne.

Cette disposition se lit :

Droits de l'enfant

(...)

2. Dans tous les actes relatifs aux enfants, qu'ils soient accomplis par des autorités publiques ou des institutions privées, l'intérêt supérieur de l'enfant doit être une considération primordiale.

L'ensemble de ces dispositions et principes limitent et circonscrivent les compétences de police de la partie adverse dans la mesure où elles lui imposent de tenir compte de l'intérêt supérieur de l'enfant concerné et imposent une obligation de rechercher une solution durable adaptée à la situation de chaque mineur.

C'est entre autre ce qui ressort du raisonnement de la Cour Constitutionnelle qui a jugé dans son arrêt 106/2013 du 18 juillet 2013 que la loi attaquée prescrit la recherche d'une solution durable adaptée à la situation de chaque mineur, en conformité avec l'article 22bis de la Constitution et avec les articles 9 et 10 de la Convention relative aux droits de l'enfant, et préserve ce mineur d'une mesure d'éloignement tant que cette solution durable n'a pas été trouvée. Le pouvoir de décision confié au ministre ou à son délégué par les articles 61/17, 61/18 et 74/16 de la loi du 15 décembre 1980, dans le cadre de ses attributions en matière de police des étrangers, est limité par l'obligation de rechercher une solution durable adaptée à la situation de chaque mineur. (considérant B.9.2.)

Les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs ainsi que l'article 62 §2 de la loi du 15 décembre 1980 imposent de motiver les actes administratifs ;

Cette obligation impose qu'un acte administratif repose sur des motifs de droit et de fait qui soient exacts, pertinents et légalement admissibles. Elle doit permettre au destinataire de la décision de connaître les raisons sur lesquelles se fonde celle-ci, sans que l'autorité ne soit toutefois tenue d'expliquer les motifs de ces motifs. Il suffit, mais il est exigé, que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir les contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet.

Le contrôle exercé par Votre Conseil quant à l'obligation de motivation doit se limiter à vérifier si l'autorité n'a pas tenu pour établis des faits qui ne ressortent pas du dossier administratif ou a refusé de tenir pour établis des faits qui pourtant en ressortent, et si elle a donné desdits faits, dans la motivation tant matérielle que formelle de sa décision, une interprétation qui ne procède pas d'une erreur manifeste d'appréciation (dans le même sens : C.E., 6 juillet 2005, n° 147.344).

La motivation de la décision attaquée en ce qu'elle se contente d'indiquer que une situation de séjour illégal ne peut en aucun cas servir de base pour puiser des droits.

Le principe général de bonne administration, selon lequel l'autorité administrative est tenue de statuer en prenant connaissance de tous les éléments de la cause oblige l'administration à un exercice effectif de son pouvoir d'appréciation duquel découle une obligation de minutie et de soin en telle sorte qu'aucune décision administrative ne peut être régulièrement prise sans que son auteur ait, au préalable, procédé à un examen complet et détaillé des circonstances de l'affaire sur laquelle il entend se prononcer.

Dès lors qu'elle a pris la décision attaquée d'initiative et non pas en réponse à une demande formulée par l'étranger concerné, le principe de soin et de minutie oblige la partie adverse à effectuer une recherche minutieuse des faits, à récolter tous les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier afin de pouvoir prendre la décision en pleine connaissance de cause, après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce (arrêt CE, n° 221.713 du 12 décembre 2012) et ce d'autant qu'il s'agit d'une décision lourde de conséquences (en ce sens voir CCE, arrêt 197.918 du 12 janvier 2019).

L'article 41 de la Charte est une application pratique du principe général de droit de l'Union européenne du respect des droits de la défense et en particulier du droit d'être entendu dans toute procédure, avant la prise d'une décision faisant grief. Ce principe général est applicable dès qu'il est fait application du droit européen.

De plus, le droit à être entendu, avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts, est également consacré par le principe général du droit administratif belge Audi alteram partem.

Le Conseil d'État a jugé, dans son arrêt 236.329 du 28 octobre 2016, que le principe Audi alteram partem a le même contenu que le principe général du droit d'être entendu tel que garantie par le droit de l'Union et que ce principe s'impose à l'administration lorsqu'elle envisage de prendre une décision défavorable à son destinataire (voir aussi CCE, 28 novembre 2016, n° 178.454 ; CCE, 30 novembre 2016, n° 178.727) ;

Le droit à être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts. La règle selon laquelle le destinataire d'une décision faisant grief doit être mis en mesure de faire valoir ses observations avant que celle-ci soit prise, a pour but que l'autorité compétente soit mise à même de tenir utilement compte de l'ensemble des éléments pertinents. Son respect participe donc au principe de soin et de minutie. Le droit à être entendu doit permettre à l'administration compétente d'instruire le dossier de manière à prendre une décision en pleine connaissance de cause et de motiver cette dernière de manière appropriée, afin que, le cas échéant, l'intéressé puisse valablement exercer son droit de recours.

Si la décision est prise en réponse à une demande introduite par la partie requérante il est généralement considéré que cette demande lui permet de faire valoir tous les éléments qu'elle souhaite et que l'autorité ne doit pas signaler son intention de rejeter la demande. Cependant si l'on est, comme dans l'espèce, en présence d'une décision prise d'initiative par l'autorité, elle doit permettre au destinataire de cette décision lui faisant grief de faire valoir son point de vue.

La partie adverse n'a jamais entrepris la moindre démarche pour permettre à la partie requérante de faire valoir son point de vue.

Or, la partie requérante aurait pu lui faire part du fait que la recherche des membres de la famille avait commencées et étaient déjà en bonne voie, qu'un contact avait été établi avec la maman vivant au Cameroun et que des documents attestant du lien de filiation étaient attendus. Ces éléments sont de nature à justifier la prise par la partie adverse d'une autre décision que de reconduire la partie requérante là d'où elle vient.

La motivation de la décision attaquée, selon laquelle une situation de séjour illégal ne peut en aucun cas servir de base pour puiser des droits (sic) n'est manifestement pas adéquate. La motivation de la décision attaquée est totalement indigente au regard du prescrit légal de l'ensemble des dispositions citées au moyen et développées plus haut : elle ne permet pas de comprendre en quoi l'intérêt supérieur de l'enfant a été une considération qui a primé, ou même simplement que cet intérêt supérieur ait été pris en compte comme l'imposent pourtant l'article 74/13 de la loi du 15.12.1980, l'article 2 de la loi tutelle, l'article 24 de la Charte des droits fondamentaux. Aucune des garanties énumérée par l'article 74/16 §2 ne semble avoir été vérifiée ni même envisagée par la partie adverse, ce qui démontre la violation de cette disposition également."

3.2. Verweerde heeft ervoor gekozen om geen nota met opmerkingen in te dienen.

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De bestreden beslissing is een bevel tot terugbrenging waarbij de wettelijke voogd van verzoekster wordt bevolen om verzoekster terug te brengen "naar de plaats vanwaar zij gekomen is". De beslissing steunt op artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en de vaststelling dat verzoekster niet in bezit is van de nodige documenten die haar toelaten in België te verblijven.

Zoals verzoekster correct aanstipt, mag in beginsel overeenkomstig artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen geen bevel om het grondgebied te verlaten worden afgegeven aan een minderjarige vreemdeling en wordt het bevel om het grondgebied te verlaten dus vervangen door een bevel tot terugbrenging overeenkomstig het model van bijlage 38. Beide vormen van bevelen kunnen

evenwel worden aangemerkt als een “*beslissing tot verwijdering*” zoals bedoeld in artikel 1, § 1, 6° van de Vreemdelingenwet, met name een “*beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt*”.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vindt aldus toepassing. Dit wetsartikel bepaalt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/16 van de Vreemdelingenwet bepaalt verder:

“§ 1. Alvorens een beslissing tot verwijdering te nemen jegens een illegaal op het grondgebied verblijvende niet-begeleide minderjarige vreemdeling, neemt de minister of zijn gemachtigde elk voorstel tot duurzame oplossing van zijn voogd in overweging en houdt hij rekening met het hoger belang van het kind.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde vergewist zich ervan dat deze minderjarige, die wordt verwijderd van het grondgebied, garanties qua opvang en tenlasteneming krijgt in zijn land van herkomst of in het land waar hij gemachtigd of toegelaten is tot verblijf, gelet op zijn behoeften volgens zijn leeftijd en graad van zelfstandigheid, ofwel van zijn ouders of een ander familielid of zijn voogd die voor hem zorgt ofwel van regeringsinstanties of niet-gouvernementele instanties.

Daartoe vergewist de minister of zijn gemachtigde zich ervan dat de volgende voorwaarden vervuld zijn:

1° dat er geen gevaar bestaat op mensensmokkel of mensenhandel en;

2° dat de gezinssituatie van die aard is dat de minderjarige er opnieuw in kan worden opgenomen, en dat een terugkeer naar een ouder of een familielid wenselijk en opportuun is in het licht van de capaciteit van het gezin om het kind te ondersteunen, op te voeden en te beschermen of;

3° dat de opvangstructuur aangepast is, en dat het in het hoger belang van het kind is om het kind in die opvangstructuur te plaatsen bij zijn terugkeer naar zijn land van herkomst of naar het land waar hij tot het verblijf is toegelaten.

De niet-begeleide minderjarige vreemdeling en zijn voogd in België worden op de hoogte gebracht van de naam van de persoon of van de opvangstructuur aan wie het kind wordt toevertrouwd alsook over de rol die deze persoon vervult ten aanzien van de minderjarige.”

Uit de artikelen 74/13 en 74/16 van de Vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat verweerde bij de afgifte van een bevel tot terugbrenging van een minderjarige rekening moet houden met het hoger belang van deze minderjarige. Tevens moet hij er zich van vergewissen dat er garanties zijn op het vlak van opvang en tenlasteneming in het land van herkomst of het land waar de minderjarige is gemachtigd of toegelaten tot verblijf, gelet op zijn behoeften volgens zijn leeftijd en graad van zelfstandigheid, ofwel van zijn ouders of een ander familielid of zijn voogd ofwel van regeringsinstanties of niet-gouvernementele instanties.

Het is verder ook niet betwist dat voorafgaand aan de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten of een bevel tot terugbrenging de betrokken vreemdeling (of zijn wettelijke vertegenwoordiger) dient te worden gehoord.

Op lezing van de uitermate summier gemotiveerde bestreden beslissing blijkt dat verweerde enkel heeft vastgesteld dat verzoekster in België verblijft zonder in het bezit te zijn van de vereiste documenten die haar toelaten tot een verblijf. Nergens kan uit blijken dat verweerde oog heeft gehad voor haar hoger belang als een minderjarig kind, noch wordt er enigszins verduidelijkt welke opvang en tenlasteneming er voor verzoekster bestaat indien zij wordt teruggebracht naar Kameroen, of wie verantwoordelijk zal zijn voor verzoekster bij een terugkeer naar dit land.

Verder blijkt ook geen enkel onderzoek uit het administratief dossier. De wettelijke voogd wordt bevolen om verzoekster terug te brengen naar Kameroen, aangezien dit wordt beschouwd als het land van herkomst, zonder dat er enige duidelijkheid bestaat dat verzoekster daar nog haar ouders of andere familieleden heeft die haar kunnen opvangen of dat zij daar in een aangepaste opvang terecht kan. Er blijkt niet dat in dit verband enig onderzoek door verweerde heeft plaatsgevonden. Een en ander is des te meer problematisch gelet op de bijzonder jonge leeftijd van het kind, met name vier jaar, waardoor dit bijzonder kwetsbaar is. De Raad stipt nog aan dat verweerde onder meer ook diende na te gaan of er geen gevaar bestaat op mensensmokkel of mensenhandel, zoals bepaald in artikel 74/16, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. In het administratief dossier bevindt zich een “*fiche niet-begeleide minderjarige vreemdelingen*” van 6 mei 2022 die werd opgesteld door de federale politie waarin

vermoedens worden geuit dat verzoekster, tezamen met andere minderjarige kinderen uit Kameroen, door mensensmokkelaars naar België is gebracht. Tevens wordt er bevestigd dat er een gerechtelijk onderzoek wordt opgestart wegens mensensmokkel. Zoals reeds werd aangegeven, blijkt evenwel niet dat verweerde voorafgaand aan de afgifte van het bevel tot terugbrenging enig onderzoek heeft gedaan.

Gelet op deze vaststellingen is het dan ook onbegrijpelijk dat verweerde in de bestreden beslissing enkel heeft gewezen op verzoeksters gebrek aan verblijfsdocumenten. Er blijkt niet dat er enig onderzoek is gevoerd naar verzoeksters familie of naar de gevolgen van een terugkeer naar Kameroen, laat staan dat dit onderzoek op zorgvuldige wijze is gevoerd. Hierbij kan er ook op worden gewezen dat, zoals verzoekster terecht aangeeft in haar middel, zij of haar wettelijke voogd zelfs nooit zijn gehoord voorafgaand aan de afgifte van het bestreden bevel.

Er kan, gelet op alle garanties en voorwaarden waarmee verweerde rekening dient te houden bij het afgeven van een bevel tot terugbrenging, niet worden ingezien waarom verweerde geen uitgebreid onderzoek heeft gevoerd naar verzoeksters hogere belangen, naar haar familie of naar haar situatie in Kameroen. Het is tevens ook onbegrijpelijk hoe men een dergelijk onderzoek zou kunnen voeren zonder zelfs maar verzoekster of haar voogd te horen. Er dient nogmaals op te worden gewezen dat er van de wettelijke voogd van verzoekster wordt verwacht om een vierjarige kleuter terug te brengen naar Kameroen zonder dat deze voogd op de hoogte wordt gesteld naar welke persoon of opvang zij moet worden gebracht, laat staan dat hiernaar enig onderzoek werd gevoerd. Dit is, gelet op alle waarborgen die werden opgenomen in de Vreemdelingenwet en de bijzondere kwetsbare situatie van verzoekster als een vierjarige niet-begeleide vreemdeling, flagrant in strijd met de wet en met wat mag worden verwacht van een zorgvuldig handelende overheid.

Verzoekster voert dan ook volledig terecht aan dat het bestreden bevel tot terugbrenging is gegeven met miskenning van het zorgvuldigheidsbeginsel, het hoorrecht en de artikelen 74/13 en 74/16 van de Vreemdelingenwet, nu verweerde heeft nagelaten om voorafgaand aan dit bevel rekening te houden met het hoger belang van verzoekster als minderjarige en zich ervan te verzekeren dat er in het land van bestemming voldoende garanties inzake een gepaste opvang en tenlasteneming bestaan en verzoekster of haar voogd in dit verband ook nooit werden gehoord.

Het enig middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is geen noodzaak tot onderzoek van de overige onderdelen van het middel.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

5. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 18 mei 2022 tot afgifte van een bevel tot terugbrenging wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijfentwintig oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. CORNELIS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN I. CORNELIS